

§ 9.

Et i Henhold til Bestemmelserne i denne Lov indgaaet Ægteffab har overalt, hvor dansk Lovgivning gælder, samme Gyldighed, som om det var indgaaet her i Landet ved kirkelig eller borgerlig Vielse.

Dog skal Konsulen forinden Vielsen tillendegive Parterne, at den danske Stat ikke kan give noget Tilfagn om, at Ægteffabet vil blive anset for gyldigt andetsteds, og skulde det være Konsulen bekendt, at Ægteffabet ikke vil blive anset for gyldigt paa det Sted, hvor det indgaaes, eller hvor det agtes fortsat efter Vielsen, skal han gøre Parterne opmærksomme herpaa.

§ 10.

Udenrigsministeriet foreskriver Konsulerne nærmere Forholdsregler for Udførelsen af deres Pligter efter denne Lov.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Naar Danske indgaa Ægteffab i Udlandet, vil den regelmæssige Fremgangsmaade være den, at de stifte Ægteffabet i de paa Stedet gældende Former. Et saaledes indgaaet Ægteffab vil blive anset for gyldigt ikke blot her, men ogsaa vistnok i alle civiliserede Stater. Der er saa eller ingen Sættninger i den saakaldte internationale Privatret, som ere mere almindelig anerkendte alle Begne end den, at Stedets Lov kommer til Anvendelse ved Bedømmelsen af, om et Ægteffab er gyldigt stiftet. Selv om de i det fremmede Land gældende Former for Ægteffabets Indgaaelse ere meget afvigende fra Landets egne, gælder dette. Man har derfor i Lande, hvor kun kirkelig Vielse kendes som Stiftelsesform, ikke taget i Betænkning at anerkende et i Udlandet efter dets Love indgaaet borgerligt Ægteffab, hvilket bl. a. var Tilfældet hos os, førend borgelig Vielse kendtes her i Landet. Ligeledes har man andetsteds anerkendt, at selv det formløst indgaaede Ægteffab, naar det var hjemlet ved Indgaaelsesstedets Love, maatte agtes for gyldigt stiftet.

Der gives imidlertid Tilfælde, i hvilke der ikke kan ydes danske Undersaatter, som i Udlandet ville indgaa Ægteffab, den fornødne Hjælp hertil ved at henvise dem til at stifte Ægteffabet efter den paa Indgaaelsesstedet gældende Ret; og disse Tilfælde blive stadig hyppigere, efterhaanden som Danske oftere end tilforn udvandre til eller tage Bolig i fjernt-

liggende eller ueciviliserede Lande. Saadanne Tilfælde ere navnlig:

1. Naar Danske opholde sig i ikke-kristne, barbariske eller halvbarbariske, Lande, i hvilke Evropæerne — og saaledes ogsaa Danske — ifølge Traktat eller almindelig folkeretlig Sædvane ikke ere undergivne Landets Love og Jurisdiktion, men vedblive at leve under deres egen Lov og Ret. Dette gælder navnlig om saadanne Steder som Tyrkiet med dertil hørende Basalstater (Ægypten, Tunis, Tripolis), Marokko, Kina, Japan, Siam o. fl. I saadanne Lande kunne Danske eller overhovedet Evropæere ikke henvises til at indgaa Ægteffab paa den efter Landets Etik og Brug gældende Maade.
2. I enkelte hydropæiske og sydamerikanske Stater, der i øvrigt henhøre til de kristne og civiliserede, gives der enten ingen Maade, hvorpaa lovligt Ægteffab mellem Ikke-Katolikker og Katolikker kan indgaaes, eller ogsaa kan saadant Ægteffab kun finde Sted, naar den ikke-katolske Part vil enten affværge sin Tro eller dog indgaa paa det Vilkaar, at samtlige de i Ægteffabet fødte Børn skulle opdrages i den katolske Religion. Dette gælder helt eller delvis i Spanien, Portugal, Brasilien, Peru o. fl. St. Der bør imidlertid være Udgang for Danske til at stifte et efter vor Ret gyld-